

Sygn. akt I C 161/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2022 r.

Sąd Rejonowy w Opocznie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Zofia Michałowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Krystyna Grabska

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2022 r. w Opocznie

sprawy z powództwa M. K. (1)

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie w łącznej kwocie 45.110,00 zł

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. K. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 3.600,00 (trzy tysiące sześćset) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 października 2018 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. nie zasądza od powódki M. K. (1) na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Opocznie kwotę 200,00 (dwieście) złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa;
5. nie obciąża powódki M. K. (1) nieuiszczoną opłatą sądową od oddalonej części powództwa i wydatkami poniesionymi tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Opocznie.

Na oryginale podpis Sędziego

Za zgodność z oryginałem świadczy

Sygn. akt I C 161/19

UZASADNIENIE

Powódka M. K. (1) – reprezentowana przez pełnomocnika adwokata – w pozwie z dnia 28 lutego 2019 r. (data nadania) wносиła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. na swoją rzecz:

1. kwoty 17.600,00 złotych z tytułu zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 października 2018 r. do dnia zapłaty,
2. kwoty 3.370,00 złotych z tytułu odszkodowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 października 2018 r. do dnia zapłaty,

oraz ustalenie, że pozwany ponosi odpowiedzialność za dalsze, dotychczas niewjawnione, a mogące powstać u powódki w przyszłości skutki wypadku z dnia 1 lipca 2016 r.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki podał, że w dniu 1 lipca 2016 r., ok. godz. 11:45, na niestrzeżonym przejeździe kolejowym usytuowanym na 14.753 km szlaku kolejowego B. - D. miał miejsce wypadek kolejowy. Pociąg nr (...) relacji B. - K. najechał na samochód marki N. (...) nr rej: (...) kierowany przez J. K.. Kierowca samochodu poniósł śmierć po przewiezieniu go do szpitala w dniu 19 sierpnia 2016 r. Natomiast jadąca z nim żona, M. K. (1) doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia z otarciem naskórka lewego stawu barkowego i stłuczenia z obrzękiem lewego stawu skokowego, które nie naruszyły czynności narządów ciała poszkodowanej na okres powyżej 7 dni. W chwili wypadku poszkodowana miała zapięte pasy bezpieczeństwa.

Wskazano, że Prokuratura Rejonowa w Tomaszowie Mazowieckim ustaliła, że odpowiedzialność za spowodowanie wypadku kolejowego ponosi kierujący samochodem Nissan S. K., który nie zachował należytej ostrożności i nie upewnił się czy może bezpiecznie wjechać na niestrzeżony przejazd kolejowy.

Postępowanie sygn. akt PR 1 Ds. 667/16 prowadzone w sprawie o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. zostało umorzone w dniu 27 września 2016 r. wobec braku znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Samochód N. (...) nr rej: (...) ubezpieczony był w dacie zdarzenia szkodzącego od odpowiedzialności cywilnej w (...). U. S.A. nr polisy: (...).

Poszkodowana M. K. (1) w wyniku wypadku kolejowego z dnia 1 lipca 2016 r. doznała urazu klatki piersiowej, barku lewego, kręgosłupa L-S i lewego stawu skokowego. Z miejsca wypadku została przewieziona karetką pogotowia do Szpitala (...) w O., gdzie przebywała do dnia 2 lipca 2016 r. Wykonano badania obrazowe, które nie wykazały obecności uszkodzeń układu kostnego.

Pełnomocnik powódki podał dalej, że z uwagi na utrzymujące się dolegliwości bólowe głowy i kręgosłupa szyjnego poszkodowana była w dniach 5.07-11.07.2016 r. hospitalizowana na Oddziale (...) Sp. z o.o. W badaniach obrazowych nie stwierdzono zmian pourazowych.

Silne dolegliwości bólowe utrzymywały się przez okres ok. 6 tygodni. Poszkodowana musiała wówczas przyjmować duże ilości leków przeciwbólowych.

Strona powodowa argumentowała, że tym czasie powódka wymagała także pomocy innych osób w codziennych czynnościach. Nie była w stanie samodzielnie się ubrać, umyć. Nie mogła przyrządzać posiłków, robić zakupów czy sprzątać.

Dolegliwości bólowe ze strony głowy, kręgosłupa szyjnego i klatki piersiowej o różnym stopniu nasilenia występują do dnia dzisiejszego, co znacznie utrudnia poszkodowanej codzienne funkcjonowanie.

Pełnomocnik powódki wskazał, że na skutek zdarzenia szkodzącego z dnia 1 lipca 2016 r. poszkodowana doznała znacznych cierpień zarówno fizycznych jak i psychicznych. Leczenie następstw urazu nie zostało zakończone. Nie wróciła do pełnej sprawności sprzed wypadku.

Mając na uwadze zakres cierpień fizycznych i psychicznych poszkodowanej, charakter odniesionych przez nią obrażeń oraz rozmiar związanych z nimi uciążliwości i ograniczeń w życiu codziennym, zdaniem strony powodowej, adekwatne jest zadośćuczynienie w wysokości 20.000 złotych.

Uwzględniając dokonaną na rzecz powódki wypłatę w kwocie 2.400,00 zł (zadośćuczynienie przyznane przez pozwanego), powódka dochodzi w pozwie zapłaty kwoty 17.600,00 złotych tytułem dalszego zadośćuczynienia.

Dochodzone dalsze odszkodowanie w kwocie 3.370,00 złotych (pomniejszone już o dokonaną przez pozwanego wypłatę kwoty 50 zł) z tytułu kosztów opieki i leczenia, jest – w przekonaniu strony powodowej – w pełni uzasadnione.

/vide: - pozew z uzasadnieniem i załącznikami k. 3 – 40/

W odpowiedzi na pozew z dnia 25 kwietnia 2019 r. (data nadania) pozwana (...) S.A. w W. – reprezentowana przez pełnomocnika radcę prawnego – wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanej przyznał, iż pozwana prowadziła postępowanie likwidacyjne w związku ze zdarzeniem z dnia 01.07.2006 r., w wyniku którego wypłaciła powódce kwotę 2.400,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwotę 50,00 zł tytułem odszkodowania.

Strona pozwana zakwestionowała roszczenie powódki co do wysokości. W ocenie pozwanej roszczenie powódki w zakresie przyznania dalszego zadośćuczynienia w kwocie 17.600,00 zł za krzywdę doznaną w wyniku zdarzenia z dnia 01.07.2016 r. nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na to, że krzywda powódki wynikła ze wskazanego zdarzenia została w całości zrekompensowana zadośćuczynieniem przyznanym w postępowaniu likwidacyjnym w wysokości 2.400,00 zł.

Strona pozwana podkreśliła, że ww. decyzję oparła przede wszystkim na szczegółowej analizie całości posiadanej dokumentacji na etapie postępowania likwidacyjnego oraz wzięła pod uwagę wiek, charakter, i rozmiar obrażeń będących następstwem wypadku, związanych z nim cierpien fizycznych i psychicznych.

Pozwana podkreśliła ponadto, że same negatywne przeżycia powódki związane z jej uczestnictwem w zdarzeniu nie stanowią o powstaniu rozstroju zdrowia.

Lekarz orzecznik na etapie likwidacji wskazał, że na podstawie analizy dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonych naocznych badań lekarskich należy stwierdzić, iż uraz spowodował dolegliwości głównie charakterze przemijającym.

Wobec powyższego u powódki ustalono 0% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Dalej strona pozwana wskazała, iż wydając swoją decyzję wzięła pod uwagę uszczerbek na zdrowiu (0 %), wiek, charakter, i rozmiar obrażeń będących następstwem zdarzenia oraz związanych z nim cierpien fizycznych i psychicznych.

Strona pozwana zakwestionowała przedmiotowe roszczenia powódki co do zasady oraz co do wysokości. W ocenie pozwanej roszczenie powódki w zakresie przyznania zwrotu kosztów opieki osób trzecich w kwocie 2.970,00 zł nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie pozwanej powódka po zdarzeniu nie wymagała sprawowania opieki przez osoby trzecie.

Strona pozwana zakwestionowała przedmiotowe roszczenia powoda co do wysokości. W ocenie pozwanej roszczenia w zakresie przyznania zwrotu kosztów leczenia w wysokości 450,00 zł nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazała, że na etapie postępowania likwidacyjnego wypłaciła powódce kwotę 50,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

/vide: - odpowiedź na pozew z uzasadnieniem k. 43 – 46/

Pismem z dnia 16 stycznia 2020 r. (data nadania) pełnomocnik powódki M. K. (1) rozszerzył powództwo w ten sposób, że wnosił o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki:

a) zadośćuczynienia w kwocie 37.600,00 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w następujący sposób:

- co do kwoty 17.600,00 złotych - od dnia 13 października 2018 r. do dnia zapłaty,

- co do kwoty 20.000,00 złotych - od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty,

b) renty na zwiększone potrzeby w kwocie po 345,00 złotych miesięcznie począwszy od dnia 1 stycznia 2017 r. i na przyszłość, płatnej z góry do 10. dnia każdego miesiąca z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia doręczenia

odpisu niniejszego pisma do dnia zapłaty, co do rat wówczas wymagalnych oraz w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat na przyszłość.

/vide: - pismo z dnia 16.01.2020 r. k. 139 – 141/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 lipca 2016 r., ok. godz. 11:45, na niestrzeżonym przejeździe kolejowym usytuowanym na 14.753 km szlaku kolejowego B. - D. miał miejsce wypadek kolejowy. Pociąg nr (...) relacji B. - K. najechał na samochód marki N. (...) nr rej (...) kierowany przez J. K.. Kierowca samochodu poniósł śmierć po przewiezieniu go do szpitala w dniu 19 sierpnia 2016 r. Natomiast jadąca z nim żona – powódka M. K. (1) doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia z otarciem naskórka lewego stawu barkowego i stłuczenia z obrzękiem lewego stawu skokowego, które nie naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni. W chwili wypadku poszkodowana miała zapięte pasy bezpieczeństwa.

Prokuratura Rejonowa w Tomaszowie Mazowieckim ustaliła, że odpowiedzialność za spowodowanie wypadku kolejowego ponosi kierujący samochodem Nissan S. K., który nie zachował należytej ostrożności i nie upewnił się czy może bezpiecznie wjechać na niestrzeżony przejazd kolejowy.

Postępowanie sygn. akt PR 1 Ds. 667/16 prowadzone w sprawie o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. zostało umorzone w dniu 27 września 2016 r. wobec braku znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Samochód N. (...) nr rej: (...) ubezpieczony był w dacie zdarzenia szkodzącego od odpowiedzialności cywilnej w (...) .U. S.A. nr polisy (...).

/bezsporne: - uzasadnienie pozwu k. 5/

Powódka M. K. (1) w wyniku przedmiotowego wypadku kolejowego z dnia 1 lipca 2016 r. doznała urazu klatki piersiowej, barku lewego, kręgosłupa L-S i lewego stawu skokowego. W czasie wypadku straciła przytomność. Z miejsca zdarzenia została przewieziona karetką pogotowia do Szpitala (...) w O., gdzie przebywała do dnia 2 lipca 2016 r. Wykonano badania obrazowe, które nie wykazały obecności uszkodzeń układu kostnego.

Z uwagi na utrzymujące się dolegliwości bólowe głowy i kręgosłupa szyjnego powódka była w dniach 5.07-11.07.2016 r. hospitalizowana na Oddziale (...) Sp. z o.o. W badania obrazowych nie stwierdzono zmian pourazowych.

Dolegliwości bólowe utrzymywały się u powódki przez okres ok. 6 tygodni. Musiała ona wówczas przyjmować leki przeciwbólowe.

/dowód: - dokumentacja medyczna k. 79 – 122/

U powódki M. K. (1) zdiagnozowano: przebyty uraz klatki piersiowej, barku lewego, kręgosłupa lędźwiowego, stawu skokowego lewego w dniu 01.07.2016 roku bez trwałego i długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z przyczyn neurologicznych.

Choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa szyjnego z dyskopatią C3-C5, LI-SI z kręgozmykiem I st L3) L4 i cechami uszkodzenia korzenia SI po stronie lewej i zespołem bólowo-dysfunkcyjnym bez związku ze zdarzeniem z dnia 01.07.2016 roku .Zawroty głowy w wywiadzie bez klinicznie istotnych zaburzeń kontroli układu równowagi i bez związku ze zdarzeniem z dnia 01.07.2016 roku

Powódka w dniu 10.07.2016 roku podczas kolizji drogowej doznała wg dokumentacji medycznej urazu klatki piersiowej, barku lewego kręgosłupa lędźwiowego, stawu skokowego lewego. Powyższe urazy nie spowodowały uszkodzenia funkcjonalnego ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego. W związku z powyższym, nie występują podstawy

do orzekania o uszczerbku na zdrowiu. Powódka nie spełnia również kryteriów administracyjnych do orzeczenia długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Powódka nie wymaga i wymagać nie będzie leczenia neurologicznego w związku z przebyłym zdarzeniem z dnia 01.07.2016 roku. Nie wymaga neurologicznego leczenia farmakologicznego w związku z uczestnictwem w zdarzeniu z dnia 01.07.2016 roku. Z przyczyn neurologicznych przebyte przez powódkę urazy w dniu 01.07.2016 roku nie rzutują na jej aktywność życiową. Z przyczyn neurologicznych powódka nie wymaga i wymagać nie będzie opieki osób trzecich związku ze zdarzeniem z dnia 01.07.2016 roku. U powódki występuje choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa z dyskopatią szyjną i lędźwiową, która nie pozostaje w związku ze zdarzeniem z dnia 01.07.2016 roku.

Powódka zgodnie ze zgromadzoną dokumentacją medyczną doznała urazu klatki piersiowej „bez utraty przytomności” i zgłaszała personelowi karetki pogotowia ratunkowego „ból żeber strony lewej”.

Ratownicy medyczni w karcie wyjazdowej strona 117 akt sprawy nie opisali klinicznie żadnych odchyłeń od prawidłowego stanu fizycznego u powódki.

Następnie powódka przebywała w Oddziale Ratunkowym Szpitala w O. w godzinach 13.51 01.07.2016 roku do 8.30 02.07.2016 roku gdzie obserwujący personel medyczny w tym lekarz chirurg wykonali badania dodatkowe RTG stawu skokowego lewego, RTG klatki piersiowej, RTG odcinka lędźwiowego kręgosłupa nie ujawniając w nich żadnej patologii pourazowej i stawiając rozpoznanie wg (...)10 T.008-Powierzchnowe urazy obejmujące inne kombinacje ciała. Wg zgromadzonej dokumentacji medycznej chirurg stwierdził jedynie u powódki w badaniu fizykalnym "bolesność uciskową klatki piersiowej po stronie lewej, otarcia naskórka w okolicy lewego stawu barkowego, i obrzęk lewego stawu skokowego”. W dniu 07.07.2016 roku powódka została przyjęta do oddziału Neurologii w T. z powodu bólów głowy „zgłasza bóle lewej okolicy skroniowej bez zewnętrznych śladów urazu na głowie”. Przyjmujący do szpitala neurolog dokonując w formularzu oceny klinicznej powódki nie opisał żadnego deficytu klinicznego sprawności układu nerwowego oraz ruchu. Również wykonane badania dodatkowe podczas pobytu w oddziale neurologii tj. USG jamy brzusznej CT mózgu ,M. kręgosłupa szyjnego nie ujawniły żadnej pourazowej patologii u powódki. Lekarze Oddziału Neurologii w dniu 11.07.2016 roku nie postawili u powódki rozpoznania pourazowych bólów głowy czy pourazowego uszkodzenia szyi.

Brak jest również dokumentacji medycznej stanowiącej dowód poszpitalnej kontynuacji leczenia neurologicznego przez powódkę.

Wywód o urazie „biczowym kręgosłupa szyjnego” w związku ze zdarzeniem z dnia 01.07.2016 roku nie tylko, nie znajduje żadnego uzasadnienia w zgromadzonej dokumentacji medycznej zawierającej opinie pracowników medycznych oraz lekarzy różnych specjalności.

Biegły z dziedziny neurologii w sposób jasny i nie budzący żadnych wątpliwości w swojej opinii z dnia 18.11.2020 r. dokonał oceny i kwalifikacji orzeczniczej przebytych w dniu 01.07.2016 roku urazów nie znajdując żadnych podstaw do orzeczenia jakiegokolwiek uszczerbku na zdrowiu z przyczyn neurologicznych u powódki. Zapisane w piśmie pełnomocnika powódki z dnia 25.01.2021 roku pytania do biegłego nie mają w rozważanym przypadku żadnego uzasadnienia faktycznego i merytorycznego gdyż nie dotyczą urazów stwierdzonych u powódki w dniu zdarzenia tj. 01.07.2016 roku.

Biegły z dziedziny neurologii nie podzielił informacji zawartych w opiniach biegłej lek. A. P., gdyż zawierają one błędne założenia interpretację oraz wnioskowanie.

/dowód: - opinia pisemna biegłego sądowego z dziedziny neurologii M.

K. k. 185 – 187,

- opinia pisemna uzupełniająca biegłego sądowego z dziedziny

neurologii M. K. (2) k. 209 – 210/

W następstwie wypadku z dnia 01.07.2016r., śmierć męża powódki wpłynęła negatywnie na jej stan emocjonalny. M. K. (1) doznała ujemnych następstw w sferze psychiki wywołujących przedłużoną reakcję żałoby, które miały charakter długotrwały (trwała przez okres ponad 6 miesięcy). Następnie zaburzenia występujące u powódki stopniowo słabły i stopniowo zanikły po upływie ok. trzech lat od przedmiotowego zdarzenia.

U powódki M. K. (1) nie występują objawy wskazujące na zaburzenia adaptacyjne lub zespół stresu pourazowego.

Powódka powinna korzystać z psychoterapii w okresie żałoby, ale obecnie nie zachodzi potrzeba, by korzystała z pomocy psychologicznej czy psychiatrycznej.

Powódka M. K. (1) nie wymaga obecnie terapii psychologicznej ani leczenia psychiatrycznego.

/dowód: - opinia pisemna biegłego sądowego psychologa J. J.

k. 221 – 222v/

(...) kręg. L-S 13.02.2020r (+ płytki): W badaniu stwierdza się:

- dehydratację krążków m/k na poziomach id L1/2 do L5/S1,
- na poziomie L2/L3 centralno-lewoboczna pjm zwężająca kanał kręgowy oraz zwężającą lewy otwór m/k bez ucisku na lewy korzeń nerwowy L2,
- na poziomie L3/L4 obniżenie wysokości krążka m/k z kręgozmykiem przednim I stopnia z okrężną pjm zwężającymi kanał kręgowy w konflikcie z korzeniami nerwowymi L4 oraz obustronnie zwężającymi otwory m/k w konflikcie z lewym korzeniem nerwowym L3,
- na poziomie (...) zwężająca kanał kręgowy w konflikcie z korzeniami nerwowymi L5 oraz obustronnie zwężającą otwory m/k bez ucisku na korzenie nerwowe L4
- na poziomie L5/S1 obniżenie wysokości krążka m/k z okrężną pjm zwężającą kanał kręgowy w konflikcie z korzeniami nerwowymi SI oraz obustronnie zwężającą otwory m/k wraz z wtórnymi zmianami zwyrodnieniowo-wytwórczymi krawędzi trzonów kręgów w konflikcie z korzeniami nerwowymi L5, z nierównym zarysem blaszek granicznych z przebudową około blaszkową typ II w skali M.,
- pozostałe przestrzenie m/k objęte badaniem bez cech obecności pjm,
- lordoza lędźwiowa spłycona,
- rdzeń kręgowy i stożek rdzenia o prawidłowej intensywności sygnału.

U powódki w rozpoznaniu stwierdza się:

1. Stan po urazie uogólnionym ze stłuczeniem klatki piersiowej, kręgosłupa L-S, lewego barku, lewego biodra i okolicy lewej kostki bocznej zewnętrznej w wyniku wypadku komunikacyjnego w dniu 01.07.2016r.
2. Choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego z wielopoziomą dyskopatią - bez związku z przedmiotowym wypadkiem.

Stan zdrowia powódki przed wypadkiem był dobry. 4 dni po wypadku przebywała w Oddziale Neurologii w okresie 05.07.-11.07.2016r. (k. 22 -24) wypisana z rozpoznaniem:

„Bóle głowy. Stan po urazie uogólnionym ze stłuczeniem lewego barku, talerza biodrowego i okolicy kostki bocznej. Obserwacja w kierunku pourazowych powikłań wewnątrzczaszkowych nunc negativa. S. szyjna. Wypukliny jądra miażdżystego C3-C5.”

Nie znaleziono tamże objawów ogniskowego uszkodzenia układu nerwowego ani też zespołu korzeniowego. Po wypadku powódka nie leczyla się neurologicznie.

Po leczeniu szpitalnym nie zalecono dalszego leczenia neurologicznego ani rehabilitacji.

Z punktu widzenia neurologa powódka w wyniku przedmiotowego wypadku nie doznała trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Powódka po wypadku nie leczyla się neurologicznie, nie korzystała też ze zwolnienia lekarskiego.

Powódka nie leczyla się neurologicznie i nie zgłasza istniejących dolegliwości przed wypadkiem.

Powódka po wypadku nie miała urazów z uszkodzeniem jakichkolwiek kości, nie miała też zabiegu operacyjnego.

Na poziomie C3/C4 i C4/C5 drobne centralne wypukliny krążków międzykręgowych bez stenozy kanału kręgowego, zaś na poziomie L4/L5 okrężna przepuklina jądra miażdżystego, na pozostałych poziomach kręgosłupa lędźwiowego wielopoziomowe wypukliny jąder miażdżystych w przebiegu choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa.

Z punktu widzenia neurologa u powódki mogły istnieć dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego oraz bóle lewego barku przez okres około 6 tygodni. Dolegliwości te mogły powodować utrudnienia przy czynnościach życia codziennego (dźwiganie, inne przeciążenia kręgosłupa szyjnego, utrudnienie przy wykonywaniu cięższych prac domowych i dokonywanie większych zakupów).

W zasadzie nie ma danych w dokumentacji lekarskiej, aby wymagała konieczności pomocy osób trzecich bezpośrednio po wypadku jak i obecnie.

/dowód: - opinia biegłego w dziedzinie neurologii dr n. med. A.

N. k. 243 – 248/

Powódka M. K. (1) zawarła związek małżeński w 1980 r., ma dwoje dzieci. Mieszkała z mężem, zaś od jego śmierci mieszka sama. Jej syn mieszka ok. 15 km od niej, zaś córka ok. 30 km. Brakuje jej męża, który był jej wsparciem. Razem jeździli na zakupy, do wnuków, itp. Po wypadku odczuwała dolegliwości bólowe klatki piersiowej, kręgosłupa i głowy. Dolegliwości te utrzymywały się ponad miesiąc, powódka korzystała wówczas z leków przeciwbólowych. Nie korzystała z rehabilitacji. Pomagały jej kuzynki, które były u niej całe wakacje. Robiły zakupy, pomagały w czynnościach higienicznych, gotowały posiłki, pomagały w porządkach. Przed wypadkiem powódka była osobą zdrową, nie leczyla się. Do chwili obecnej odczuwa bóle kręgosłupa, głównie odcinka szyjnego, kołuje jej się w głowie gdy się schyla, nie może dźwigać większych ciężarów. Większe zakupy robią jej dzieci. Ma problemy ze snem, przypomina jej się wypadek. Ma lęk przed jazdą pociągiem, gdy jako pasażer samochodu dojeżdża do przejazdu kolejowego również odczuwa silny lęk. Nie leczyla się w związku z tymi stanami lękowymi. Obecnie leczyla się u kardiologa i reumatologa, przyjmuje leki kardiologiczne.

Powódka M. K. (1) mieszka sama w domu jednorodzinnym, utrzymuje się z renty rodzinnej po mężu w wysokości 1.218,00 zł, innych dochodów nie ma.

/dowód: - zeznania powódki M. K. (1) skrócony protokół

rozprawy z dnia 2.11.2022 r. k. 285v nagranie koperta

k. 286/

Pozwana (...) S.A. w W. prowadziła postępowanie likwidacyjne w związku ze zdarzeniem z dnia 01.07.2006 r., w wyniku którego wypłaciła powódce M. K. (1) kwotę 2.400,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwotę 50,00 zł tytułem odszkodowania.

/bezsporne/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej powołane dowody, uznając je za wiarygodne i okoliczności bezsporne.

Sąd odmówił wiary opiniom wydanym w sprawie przez biegłego sądowego specjalistę neurologa A. P., bowiem pozostają one w sprzeczności z opiniami wydanymi w sprawie przez dwóch innych biegłych specjalistów neurologów.

Sąd podziela wnioski zawarte w opiniach biegłego z dziedziny neurologii M. K. (2) i biegłego w zakresie neurologii A. N., bowiem są one należycie uzasadnione, przekonywujące, wzajemnie się uzupełniają i zawierają pełne odpowiedzi zawarte w tezach dowodowych postanowień Sądu.

Opinie wydane przez biegłego sądowego specjalistę neurologa A. P. nie znajdują oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym z leczenia powódki M. K. (1) po zdarzeniu z dnia 1 lipca 2016 r., w ocenie Sądu zgłoszone do nich zastrzeżenia w pełni zasługują na uwzględnienie, szczególnie przy wykazaniu błędnych założeń, interpretacji i wnioskowania w opinii sporządzonej przez biegłego z dziedziny neurologii M. K. (2) i z tego względu Sąd uznał je za niewiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu powództwo zasługuje na uwzględnienie co do zasady tylko w niewielkiej części.

W myśl art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Zgodnie z przepisem art. 436 § 1 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tegoż środka.

W świetle art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Przesłankami odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec poszkodowanego są zatem z jednej strony przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej sprawcy szkody, z drugiej zaś strony – istnienie ważnej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. W razie zaistnienia owych przesłanek, ubezpieczyciel odpowiada w zakresie odpowiedzialności sprawcy szkody.

Poza sporem pozostaje okoliczność, że sprawca wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W., co implikuje odpowiedzialność pozwanego na podstawie wyżej przytoczonych przepisów.

Naprawienie szkody majątkowej na osobie reguluje art. 444 k.c. który w §1 stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty.

W wypadkach przewidzianych w powyższym artykule Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 k.c.).

Do rozstrzygnięcia pozostaje zatem kwestia wysokości należnych powódce M. K. (1) kwot objętych żądaniem pozwu.

Odnośnie zadośćuczynienia wynikającego z art. 445 § 1 k.c. to podkreślenia wymaga, że w przepisach obowiązującego prawa ustawodawca nigdzie nie sprecyzował sposobu ustalenia wysokości zadośćuczynienia, odwołując się do sędziowskiego uznania, opartego na całokształcie okoliczności sprawy.

Przeprowadzona w ten sposób analiza konkretnego przypadku ma doprowadzić do wyliczenia „odpowiedniej sumy”, to jest takiej kwoty, która odpowiada krzywdzie, ale nie jest wygórowana na tle stosunków majątkowych społeczeństwa.

Przez krzywdę należy rozumieć cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych doznaniach przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi i następstwami, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi, uszkodzeniami ciała lub rozstroju zdrowia. Przy czym w pojęciu krzywdy mieszczą się nie tylko cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, ale również te, które mogą powstać w przyszłości (na tym polega całościowy charakter zadośćuczynienia).

W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że ocena rozmiarów krzywdy wymaga uwzględnienia nasilenia cierpień, długotrwałości choroby, rozmiary kalectwa, trwałości następstw zdarzenia oraz konsekwencji uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego (patrz, np. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, opubl. OSNAP 16/00, poz.626).

Nie ulega wątpliwości, że zdrowie ludzkie jest dobrem szczególnie cennym i zasługującym na ochronę pod każdym względem, a w przypadku jego utraty, czy uszczerbku na zdrowiu, należne z tego tytułu zadośćuczynienie powinno być godziwe.

Podkreślenia wymaga, że godziwe nie oznacza wygórowane.

Zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny.

Wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty sumy symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Jednocześnie zadośćuczynienie powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, nawiązując do warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa.

W żadnym razie zadośćuczynienie nie może prowadzić do wzbogacenia, albowiem stoi to w sprzeczności z kompensacyjnym charakterem tego świadczenia (vide : wyrok SN z 30.01.2004 r. I CK 131/03 OSNC 2005 nr 2 poz. 40).

Odnośnie żądania powódki M. K. (1) o zadośćuczynienie ostatecznie w kwocie 37.600,00 zł to Sąd przyjął, że zasługuje ono na uwzględnienie tylko w części.

W ocenie Sądu, w okolicznościach przedmiotowej sprawy należne powódce M. K. (1) zadośćuczynienie mieści się w kwocie 6.000,00 zł przy uwzględnieniu okoliczności, że po zdarzeniu z dnia 1 lipca 2016 r. dwukrotnie przebywała w szpitalu, pierwszy raz jeden dzień bezpośrednio po zdarzeniu i następnie przez kilka dni, podczas tej kolizji drogowej doznała ona stłuczenia klatki piersiowej, urazów barku lewego, kręgosłupa lędźwiowego i stawu skokowego lewego, lewego biodra, okolicy lewej kostki zewnętrznej, które niewątpliwie spowodowały u niej cierpienia fizyczne powodujące konieczność przyjmowania leków przeciwbólowych. Ponadto powódka M. K. (1), jak wynika z opinii biegłego sądowego psychologa J. J., doznała ujemnych następstw w sferze psychiki po wypadku z dnia 1 lipca 2016 r. Z zeznań samej powódki M. K. (1) wynika, że w jej przekonaniu pogorszył się stan jej zdrowia i to pogorszenie ma związek z wypadkiem i z tym co przeżyła.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że kwota 6.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia jest, stosownie do przepisu art. 445 § 1 k.c., kwotą właściwą.

Bezsporne jest, że biegli sądowi z dziedziny neurologii M. K. (2) i A. N. nie orzekli trwałego uszczerbku u powódki M. K. (1) na skutek obrażeń, których doznała w wyniku zdarzenia z dnia 1 lipca 2016 r.

Zdaniem Sądu powyższe nie przesądza, że powódce nie należy się zadośćuczynienie, bowiem przyznanie zadośćuczynienia, stosownie do przepisu art. 445 § 1 k.c., nie zależy tylko i wyłącznie od trwałych następstw zdarzenia szkodzącego.

Z tego względu, Sąd orzekł jak w punkcie 1. wyroku zasądając kwotę 3.600,00 zł (6.000,00 zł – 2.400,00 zł wypłacone tytułem zadośćuczynienia w toku postępowania likwidacyjnego) uznając zadośćuczynienie w łącznej kwocie 6.000,00 zł jako niewygórowane. Sąd zasądził także od tej kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu, bowiem usprawiedliwione jest zasądzenie odsetek od dnia następnego po bezskutecznym upływie 30 – dniowego terminu do spełnienia świadczenia przez pozwanego ubezpieczyciela – art. 817 § 1 k.c. (vide: - uzasadnienie pozwu k. 8).

Sąd oddalił powództwo o zadośćuczynienie w pozostałej części, jak również o inne żądania zgłoszone przez powódkę uznając, iż są one niezasadne i nieudowodnione stosownie do art. 6 k.c. w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, a przede wszystkim opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii M. K. (2) i A. N. – punkt 2. wyroku.

Podstawę rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 3. wyroku stanowi przepis art. 102 k.p.c., który stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Powódka M. K. (1) zgłosiła wniosek o nieobciążanie jej kosztami na rzecz strony przeciwnej argumentując, iż pozostawała ona w przekonaniu co do zasadności jej roszczeń (vide: - skrócony protokół rozprawy z dnia 2 listopada 2022 r. k. 85v nagranie k. 86).

Sąd przy uwzględnieniu, że powódka to 61 – letnia rencistka utrzymująca się z niewielkiej renty rodzinnej po mężu, ponosząca koszty leczenia kardiologicznego i reumatologicznego, mieszkająca sama i ponosząca koszty utrzymania domu i jej własnego uznał, iż w tej sprawie zachodzą szczególne uzasadnione okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 102 k.p.c. Wymaga również podkreślenia, że zadośćuczynienie jakie otrzymała ona od strony pozwanej to kwota 2.400,00 zł – wypłacona kilka lat temu.

Podstawę rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 4. wyroku stanowi przepis art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. 2019 r. poz. 785 ze zm.).

Podstawę rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 5. wyroku stanowi przepis art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. 2019 r. poz. 785 ze zm.).